(గత సంచిక తరువాయి)

2

హైదరాబాద్ నగరంలో అత్యంత బిజీ సెంటర్ దిల్ షుక్ నగర్.

దిల్ సుఖ్ రాంప్రసాద్ అనే భూస్వామి మలకపేట ప్రాంతంలో ఉండేవాడని, అనేక ఎకరాల్లో ఉన్న తన భూమిలో సగం ప్లాట్లు గా మార్చి తన పేరు మీద కాలనీలుగా ఏర్పరచాడని ఒక చరిత్ర.

ఎటు చూసినా కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే వాణిజ్యసంస్థలు, షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ లు, అనేక విద్యాసంస్థలు, కోచింగ్ సెంటర్లే కాక పిలిచిన పలికే దైవంగా ప్రసిద్ధి పొంది, షిరిడి పుణ్య క్షేత్రానికి నమూనాగా భక్తులు భావించే షిరిడి సాయిబాబా దేవాలయం దిల్ సుఖ్ నగర్ ప్రత్యేకం. అంతేకాక సాంకేతిక ప్రగతికి నిదర్శనంగా తయారైన మెట్రో స్టేషన్ కూడా ఇప్పుడు మరింత అందాన్ని సంతరించుకుని దిల్ సుఖ్ నగర్ ప్రత్యేకతని చాటుతోంది.

ఎటు చూసినా క్రిక్కిరిసిన జనాభా, అన్ని రకాల వాహనాల రాకపోకలతో ఇరవై నాలుగు గంటలు పెళ్లి వారి ఇల్లులా కళకళలాడిపోతూ ఉంటుంది. తళ, తళలు, మిలమిలలు తోపాటు కావాల్సినంత దుమ్ము, ధూళి కూడా నిండిపోయి వాతావరణ కాలుష్యానికి కూడా దిల్ సుఖ్ నగర్ పెట్టింది పేరు అయింది.

దిల్ సుఖ్ నగర్ నుంచి ముందుకు వెడితే కొత్తపేట ఫ్రూట్ మార్కెట్, అక్కడినుంచి లోపలికి వెళితే రామకృష్ణ పురం, వాసవి కాలనీలో ఎంతో ప్రఖ్యాతి గాంచిన అష్టలక్ష్మి ఆలయంకి దగ్గరలో భాస్కర్ తండ్రి హయాంలో మూడు వందల గజాల్లో కట్టించిన ఇల్లు... ఆయన తదనంతరం ఇద్దరు కొడుకులు భాస్కర్, మోహన్ లకు వచ్చింది. అయితే మోహన్ ఉద్యోగ రీత్యా పూనాలో స్థిరపడడం వలన భాస్కర్ కుటుంబమే అక్కడ ఉంటోంది. భాస్కర్ మునిసిపల్ ఆఫీసులో అసిస్టెంట్ కమిషనర్ గా చేస్తున్నాడు. హరి ఇంజనీరింగ్ కాలేజ్ కొంచెం దూరం అయినా చరిత దిల్ సుఖ్ నగర్ లోనే ఒక జూనియర్ కాలేజిలో చదువుతోంది.

నిజాయితీపరుడుగా, స్ట్రిక్ట్ ఆఫీసర్ గా మంచి పేరుంది భాస్కర్ కి.. స్వంత ఇల్లు, అవసరాలకి సరిపడా జీతం, పెద్ద, పెద్ద కోరికలు, ఆశలు లేకుండా ఉన్నంతలో క్రమశిక్షణ తో బతకడమే కాక పిల్లల్ని కూడా ఎంతో క్రమశిక్షణతో పెంచారు భార్యాభర్తలు. భాస్కర్ ఎంత నిజాయితిగా ఉండాలని అనుకున్నా కొంతమంది, కొన్ని సందర్భాలలో అతని మీద వత్తిడి తీసుకొచ్చి ప్రలోభ పెడతారేమో అని భయంతో

మనకున్నది చాలు, ఎలాంటి ప్రలోభాలకి లొంగి లంచాల జోలికి వెళ్ళద్దు అని జానకి భాస్కర్ తో ప్రమాణం కూడా చేయించుకుంది. చాలామంది భార్యల వత్తిళ్ళతో లంచాలు తీసుకుంటారు కాని, నా భార్య సిద్ధాంతాలు ఉన్న మనిషి అని మురిసిపోతాడు భాస్కర్.

భాస్కర్ కి ఎలాంటి చెడ్డ అలవాట్లు లేవు. భార్య అన్నా, పిల్లలు అన్నా అతనికి ప్రాణం. సాధారణంగా ఆఫీస్ లో పని ఉంటె తప్ప ఇంటికి ఆలస్యంగా రాడు. ఒకవేళ ఏ కారణం చేతనైనా ఆలస్యం అయితే ముందే జానక్కి ఫోన్ చేసి చెప్తాడు.

భార్యాభర్తల మధ్య కానీ, పిల్లల వల్ల కాని ఆ కుటుంబంలో ఎప్పుడూ ఎలాంటి గొడవలు ఉండవు. చుట్టుపక్కల కుటుంబాల్లో వాళ్ళది ఒక ఆదర్శ కుటుంబంగా భావిస్తారు అందరు.. అంతేకాక ఎవరికీ ఎలాంటి సాయం అవసరం వచ్చినా భార్యాభర్తలు ఇద్దరూ సహాయానికి ముందుంటారు. అందుకే అందరికి వాళ్ళంటే గౌరవం.

అలాంటిది జానకి ఉన్నట్టుండి కనిపించక పోవడంతో ఏం జరిగిందో అర్ధం కాక మతి పోయినట్టు అయింది శారదకి.

ఈ విషయం ఇంకా చుట్టు పక్కల ఉన్న మిగతా కుటుంబాల వాళ్లకి తెలియదు.. వాళ్ళెవారికీ తెలియక ముందే జానకి వచ్చేస్తే బాగుండు అనుకుంది. ఆనందం, అన్యోన్యత, ప్రేమానురాగాలు వీటికి కేరాఫ్ అడ్రస్ గా ఉన్న ఆ కుటుంబంలోని ఇల్లాలు చెప్పా చేయకుండా ఇల్లు వదిలి వెళ్ళింది అనే వాస్తవం జీర్ణించు కోవడం అసాధ్యం అయింది శారదకి.

ఇల్లు వదిలి వెళ్ళవలసిన అగత్యం ఏముంది జానక్కి ఖచ్చితంగా ఏదో ప్రమాదం జరిగింది... ఆవిడ దగ్గర మొబైల్ ఫోన్ కూడా లేదు.. అయినా ఎప్పుడూ బయటికి వెళ్ళాలంటే తనని సాయం అడిగే జానకి ఒక్కతే ఎందుకు వెళ్ళింది? ఎక్కడికి వెళ్ళింది?

ఆలోచనలతో మెదడు పనిచేయడం మానేసింది.. కానీ పిల్లలిద్దరిని చూస్తుంటే గుండె తరుక్కుపోయింది. అందుకే తనని తాను నిగ్రహించుకుని పిల్లల సంగతి చూడడానికి నిశ్చయించుకుంది.

ఆందోళన బయటికి కనిపించనియకుండా హరిని, చరితని కాలేజికి తయారు కండి అంది.

'నేను వెళ్ళను .... వెళ్ళను అమ్మ వచ్చేదాకా కాలేజికి వెళ్ళను' అని ఏడవసాగింది చరిత.

'ఎక్కడికి వెళ్తుంది అమ్మ. తనే వస్తుంది నువ్వు కాలేజికి వెళ్ళకుండా తనకోసం ఎదురు చూస్తున్నావని తెలిసిందంటే కోప్పడుతుంది వెళ్ళమ్మా నువ్వు సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేసరికి అమ్మ ఇంట్లో ఉంటుంది' అని నచ్చచెప్పింది శారద.

హరికి కూడా వెళ్లాలని లేకపోయినా వయసులో చరితకన్నా పెద్దవాడు, సహజంగానే కొంచెం సహనం, సంయమనం ఉన్నవాడు కావడంతో చెల్లెలికి తనూ నచ్చచెప్పాడు..

'నాన్న పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇవ్వడానికి వెళ్ళారుగా చెర్రి మనం కాలేజ్ నుంచి వచ్చేసరికి అమ్మ వచ్చేస్తుంది. వెడదాం పద నిన్ను కాలేజ్ దగ్గర దింపి నేను వెళ్తాను' అన్నాడు.

చరిత సమాధానం చెప్పకుండా ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

'నువ్వు తయారై వెళ్ళు హరీ దూరం వెళ్ళాలిగా చరితను వంశీ దింపేస్తాడులే' అంది శారద.

హరి శారద పెట్టిన ఇడ్లి తినేసి వెళ్ళిపోయాడు.

శారద దంపుతులకి ఒక్కడే కొడుకు వంశీ.

కంప్యూటర్స్ అండ్ ఎలక్రానిక్ ఇంజనీరింగ్ పూర్తీ చేసి చందన బ్రదర్స్ దగ్గర ఒక చిన్న షాపు లీజ్ కి తీసుకుని మొబైల్స్ షాపు పెట్టుకున్నాడు..

జనార్ధన్ కి కొడుకు ఇంజనీరింగ్ చేసి అమెరికాకో ఆస్ట్రేలియాకో వెళ్ళకుండా అలా షాపు పెట్టడం ఇష్టం లేదు కాని అక్కడికి వెళ్లి ఇబ్బంది పడుతూ అమ్మ, నాన్నని, బంధువులని మిస్ అవడం వంశీ కి ఇష్టం లేదు. అంతేకాక అతనికి దేవుడన్నా, గుడులు గోపురాలు తిరగడం

అన్నా పిచ్చి. విపరీతంగా దేవుడిని అందులోనూ బాబాని నమ్ముతాడు. అందుకే అతను ఎనిమిదిన్నరకల్లా ఇంట్లోనుంచి బయలు దేరి ముందు బాబా గుడికి వెళ్లి తరవాత షాపు తీస్తాడు.

చరితకి బలవంతంగా ఇడ్లి పెట్టి, టిఫిన్ కారేజ్ ఇచ్చి జాగ్రత్తగా కాలేజి దగ్గర దింపమని కొడుకుతో బండి మీద పంపించింది శారద.

ఎలాగోలా కాలేజికి పంపించగలిగింది కానీ పోలిస్ స్టేషన్ నుంచి వచ్చి కలతబారిన మనసుతో హృదయం ఆక్రోశిస్తుంటే కాఫీ కూడా తాగకుండా ఇంట్లో కూర్చున్న భాస్కర్ ని ఓదార్చడం ఆవిడ వల్ల కాలేదు. జనార్ధన్ తో ఇడ్లీ పంపించింది. కాని ఎంత బతిమాలినా తినలేదు భాస్కర్. చేసేది లేక ఆఫీస్ టైం అయిపోడంతో జనార్ధన్ తనకి తోచిన ఓదార్పు మాటలు చెప్పి ఆఫీస్ కి వెళ్ళిపోయాడు.

శారద బాధపడడం తప్ప ఏమి చేయలేకపోయింది.

వంశీ చరితని జాగ్రత్తగా కాలేజి గేటు దగ్గర దింపి 'మరోసారి అమ్మ ఎక్కడికి వెళ్ళదు వస్తుంది నువ్వు అనవసరంగా టెన్షన్ పడకు' అని చెప్పి వెళ్ళాడు.

చరిత కాలేజి ఆవరణలో అడుగు పెట్టేసరికి ఎనిమిది నలభై ఐదు అయింది.

తొమ్మిది దాటి ఐదు నిమిషాలు అయిందంటే చాలు వాచమాన్ గేటు వేసేస్తాడు.. చాలా స్ట్రిక్ట రూల్స్ .

అప్పటికే చాలామంది అమ్మాయిలు వచ్చేశారు. ఆ కాలేజ్ లో ఇంటర్ వరకు కో ఎడ్యుకేషన్. డిగ్రి కేవలం ఆడపిల్లలే. కాకపోతే ఆడపిల్లల స్ట్రెంగ్త్ కన్నా మగపిల్లలు తక్కువ. అందరూ గ్రూపులు, గ్రూపులుగా క్లాస్ లవైపు వెళ్తున్నారు.

వాళ్ళందరిని చూస్తుంటే చరితకు ఏడుపు, బాధ తన్నుకు రాసాగాయి.

అందరూ తనవైపు జాలిగా చూస్తూ 'మీ అమ్మ ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయిందిటగా , ఎవరో ఎత్తుకుపోయారటగా ... పాపం ... ఏదన్నా యాక్సిడెంట్ అయి చచ్చిపోయిందేమో , లారీ గుద్దేసిందేమో' అంటున్నట్టుగా చెవుల్లో ప్రతిధ్వనించ సాగింది.

కాళ్ళల్లో వణుకు, గొంతు తడారిపోయినట్టు అయింది. అడుగులు ముందుకు సాగడంలేదు. కాళ్ళల్లో శక్తి సన్నగిల్లిపోయినట్టు అయి ఉన్నట్టుండి కళ్ళు తేలిపోతూ. పరిసరాలన్నీ గిర్రున తిరుగుతున్నట్టు అయి తూలి పడబోయింది.

'ఏయ్ చరితా ! ఏమైంది... అయ్యో హారికా చెర్రి పడిపోతోంది..' అప్పటికే చరితను గమనించిన ఆమె క్లాస్ మేట్ నిషా గట్టిగా అరుస్తూ పరుగున వచ్చి పడిపోతున్న చరితను పట్టుకుంది.

ఆమె వెనుకే మరో ముగ్గురు అమ్మాయిలు కూడా పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి నిషాకి సాయం చేశారు. కళ్ళు తిరిగిపోతుంటే తనని నలుగురు కలిసి పట్టుకుని ఎటో తీసుకువెళ్తున్నట్టు మాత్రం అర్ధం అయిన చరిత కళ్ళు తేలేసింది.

'అయ్యో తను అన్ కాన్షస్ అయింది..' హారిక గాభరాగా అంది.

'క్లాస్ కి తీసుకుని వెళ్దాం' అంది నిషా.

అవంతి మాత్రం బెదిరిపోయిన దానిలా గుడ్లప్పగించి చరితనే చూస్తూ వాళ్ళ వెనకాల నడవసాగింది.

నలుగురు కలిసి దాదాపు చరితను వాళ్ళ భుజాల మీద మోస్తున్నాట్టుగా తిసుకువెళ్తుంటే మిగతా వాళ్ళంతా విచిత్రంగా చూస్తూ, వాళ్ళల్లో వాళ్ళే ఏదో మాట్లాడుకుంటూ కొందరు, కొందరు వాళ్ళ దగ్గరకి వచ్చి 'ఏమైంది?' అని అడుగుతూ ఉంటే తెలియదు.. 'షి మే బి సిక్' అని చెబుతూ క్లాస్ రూమ్ కి తీసుకువచ్చారు.

ముందు వరసలో కూర్చున్న అమ్మాయిలను లేపి బెంచి మీద పడుకోబెట్టారు.

అందరూ 'ఏమైంది, ఏమైంది?' అని అడుగుతూ ఖంగారుగా చరితను చూడసాగారు.. ఇద్దరమ్మాయిలు పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి స్టాఫ్ రూమ్ లో ఉన్న ఇంగ్లిష్ లెక్చరర్ మాధవిని పిలుచుకు వచ్చారు.

అప్పటికే కొంచెం వణుకు తగ్గి కళ్ళు తెరిచిన చరిత తను క్లాసు రూమ్ లో ఒక బెంచి మీద పడుకుని ఉండడం, తన చుట్టూ క్లాస్ మేట్స్ అందరూ ఆదుర్దాగా చూస్తూ ఉండడం చూసి లేవబోయింది.

హారిక 'లేవకు, లేవకు' అని అరిచింది.

నిషా గబాల్న ముందుకు వంగి 'ఏమైంది చెర్రీ... నీకు ఫీవర్ వచ్చిందా ...?' అని అడిగింది.

చరిత లేదు అని తలాడిస్తూ లేచి కూర్చుంది.

అప్పుడే మాధవి ప్రవేశించి హడావుడిగా 'గర్ల్స్ వాట్ హేపెండ్?' అని అడిగింది.

'తెలియదు మేడం ... కాలేజికి ఎంటర్ అవుతూనే పడిపోయింది' అంది నిషా.

ఆవిడ వాళ్ళని 'జరగండి' అంటూ చరిత దగ్గరకి నడిచింది.

నలుగురూ పక్కకి తప్పుకుని ఆవిడకి చరితవైపు దారి ఇచ్చారు.

మాధవి చరిత దగ్గరకు వచ్చి చేయి అందుకుని చూస్తూ' టెంపరేచర్ లేదే ... ఏమైంది? బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేయలేదా?' అంది.

ఆ హడావుడి, వాళ్ళందరి ఆదుర్దా, వాళ్ళ ప్రేమ చూడగానే చరితకి దుఃఖం ఎగదన్నుకుంటూ వచ్చింది. కుండ భళ్ళున బద్దలైనట్టు , ఒక్కసారిగా వెక్కి, వెక్కి ఏడవడం మొదలుపెట్టింది.

అందరూ తెల్లబోయారు.

ఆ ఏడుపుకి నిషా, ప్రణిత, హారికలు బిక్కమొహాలు వేసారు..

అవంతి చేష్టలుడిగినట్టు బిగుసుకుపోయి నిలబడిపోయింది.

చరిత ఎందుకు ఏడుస్తోందో తెలియకపోయినా అప్రయత్నంగా అందరి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

మాధవి నివ్వెరపోయింది.

ఊహించని ఆ పరిస్థితి చూస్తుంటే ఏం చేయాలో అర్ధం కాలేదు. స్నేహితురాలి కన్నీటికి కారణం తెలియకపోయినా తామూ కన్నీరు పెడుతున్న ఆ ఆడపిల్లలని చూసి ఆడపిల్లలు ఎంత సున్నితం! అనుకుంది.

చరిత పక్కన కూర్చుని ఆ అమ్మాయిని దగ్గరకు తీసుకుని 'ఏమైంది చరితా? ఇంట్లో అమ్మ కానీ, డాడి కాని తిట్టారా? ఎందుకేడుస్తున్నావు? చెప్పమ్మా ...' జుత్తు సవరిస్తూ ఆప్యాయంగా అడిగింది.

చరిత పన్నెండు గంటల నుంచి గుండెల్లో మౌనంగా దాచుకున్న భయం, దిగులు ఒక్కసారి వెల్లువై ప్రవహించాయి. వెక్కిళ్ళు పెడుతూ అంది 'అమ్మ , మా అమ్మ ఇంటికి రాలేదు మేడం ...'

మాధవి అయోమయంగా చూస్తూ అంది 'మీ అమ్మ ఇంటికి రాకపోడం ఏంటి? ఎక్కడికి వెళ్ళారు? ఇంట్లో లేరా?'

అడ్డంగా తల ఊపుతూ అంది చరిత 'లేదు .. నిన్న ఈవినింగ్ ఏదో పని ఉంది టూ అవర్స్ లో వస్తాను అని మేమంతా ఇంటికి వెళ్లేసరికి లెటర్ రాసి పెట్టి వెళ్ళింది. కాని టూ అవర్స్ కాదు కదా అసలు రాలేదు. నాకు భయంగా ఉంది మేడం. మా అమ్మకి యాక్సిడెంట్ అయిందేమో. లేకుంటే ఎవరన్నా కిడ్నాప్ చేశారేమో అని భయం వేస్తోంది.'

మాధవి నిశ్చేష్టురాలైంది.. పిల్లలంతా గట్టిగా అరిచారు 'అమ్మో ఆంటిని కిడ్నాప్ చేసారా? ... మేడం ... మాకు భయం వేస్తోంది' అంటూ.

అవంతి భయంగా వచ్చి మాధవిని గట్టిగా పట్టుకుంది.

మాధవికి ఆ అమ్మాయిల అరుపులు, ఏడుపులు చూస్తుంటే మతిపోయినట్టు అయింది.

తనని గట్టిగా పట్టుకుని నిలువెల్లా వణికిపోతున్న అవంతి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ 'అవంతీ! రిలాక్స్ ... ఏమైందని అంత భయపడుతున్నావు?' అంది వీపు మీద రాస్తూ.

అవంతి మాట్లాడలేదు. అలాగే వణికిపోతూ నిలబడింది.

అవంతి పక్కన కూర్చునే ఆర్తి అవంతి ప్రతి దానికి అలా భయపడడం రోజూ చూడడం వల్ల ఆ అమ్మాయిని మాధవి దగ్గరినుంచి భుజం పట్టుకుని నడిపిస్తూ వెనక బెంచి వైపు వెళ్లి కూర్చోబెట్టింది.

తను కూడా ఆమె పక్కన కూర్చుని ఆ పిల్ల చేయి అందుకుని నిమురుతూ ' టెన్షన్ పడకు. ఏమి కాదు' అంది.

మాధవి తేరుకుని వాళ్ళందరిని ఓదారుస్తూ 'మీరలా భయపడకూడదు.. ఆంటీకి ఏమి కాదు. ఆవిడ పెద్దావిడ కదా. ఎవరన్నా ఫ్రెండ్స్ ఇంట్లో ఆగిపోయి ఉంటారు. ఫోన్ అవైలబిలిటి లేక కాల్ చేసి ఉండరు. తప్పకుండా వచ్చేస్తారు. మీరు భయపడి చరితను ఇంకా భయపెట్ట కూడదు. పదండి అందరం ప్రిన్సిపాల్ దగ్గరకు వెళ్లి చెప్దాం. ఆవిడ కూడా ఏదన్నా సలహా ఇస్తారు. రా చరితా!' మాధవి చరిత భుజాలు పట్టుకుని లేవదీసింది.

వెక్కుతూనే చరిత ఆవిడ వెంట నడుస్తుంటే స్నేహితురాలి ఏడుపు చూడలేని అమ్మాయిలంతా 'పాపం చరిత' అనుకుంటూ అలాగే కూలబడి పోయారు.

నిషా, ప్రణిత, హారిక మాధవికి సాయంగా చరిత చేయి పట్టుకుని ఒకళ్ళు, భుజాల మిద చేతులు వేసి ఇద్దరు ఆవిడని అనుసరించారు.

ప్రిన్సిపాల్ రూమ్ లోకి వెళ్లేసరికి ఆవిడ అప్పుడే వచ్చినట్టుంది హ్యాండ్ బాగ్ లోంచి దువ్వెన, అద్దం తీసి చెరిగిన జుట్టు దువ్వుకుంటోంది. మాధవి వెనకాల వస్తున్న వాళ్ళందరిని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ 'వాట్స్ ద మేటర్?' అంది.

మాధవి చరిత కళ్ళు తిరిగి పడిపోవడం, పిల్లలు నలుగురూ చరితను దాదాపు భుజాల మీద మోస్తూ క్లాస్ రూమ్ లోకి తీసుకురావడం, ఇద్దరమ్మాయిలు కంగారుగా తన దగ్గరకు వచ్చి చరిత పరిస్థితి చెప్పడం, చరిత ఏడుపు, తన ఓదార్పు, చరిత తల్లి కనిపించడం లేదని చెప్పడం మొత్తం చెప్పింది ఆవిడకి.

ఆవిడ ఆశ్చర్యంగా అంది 'అరె ... ఎలా జరిగింది? పోలిస్ రిపోర్ట్ ఇచ్చారా?'

మాధవి చరిత వైపు చూసింది.

చరిత తల ఊపుతూ 'డాడి, మా పక్కింటి అంకుల్ వెళ్ళారు. ఇచ్చే ఉంటారు.'

'మంచిపని చేసారు. రిపోర్ట్ ఇస్తే వాళ్ళే ఎంక్వైరీ చేస్తారు. ఏదన్నా జరిగితే కూడా తెలిసిపోతుంది. మీ అమ్మగారి దగ్గర జువలరి ఉందా?' అడిగింది ఆవిడ.

'లేదు మేడం. అమ్మ ఏమి వేసుకోదు. ఓన్లి మంగళసూత్రం గొలుసు, నల్లపూసల గొలుసు ఉంటుంది ఆవిడ మెడలో.'

'అలాగా..' ఆవిడ సాలోచనగా అని కొంచెం సేపు ఏదో ఆలోచిస్తూ అంది 'ఏంటో మాధవీ.. సొసైటి దారుణంగా మారిపోయింది. వయసు, వావి తారతమ్యాలు ఉండడం లేదు. సొసైటీలో క్రిమినల్స్ పెరిగిపోయారు. పాపం. ఆవిడని ఎవరూ ఏమి చేయకుండా ఉంటె బాగుండు' అంది నిట్టూరుస్తూ.

చరిత ఆవిడవైపు కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది..

మాధవికి చిరాకేసింది. ఈవిడకి పిల్లల ముందు ఏం మాట్లాడాలో కూడా తెలియదు అని మనసులో విసుక్కుంటూ మాట మారుస్తూ, ‘ ఏం కాదు చరితా అనవసరంగా టెన్షన్ పడకు. పదండి క్లాసులు మొదలైపోయాయి. సిలబస్ మిస్ అవుతారు. కమాన్ గర్ల్స్’ అంటూ వాళ్ళందరిని ఒకవిధంగా బలవంతంగా తీసుకు వెళ్ళింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments